

Arrest

nr. 106 841 van 16 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. CLAESSENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 november 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 november 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 28 december 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 december 2012.

1.3. Op 28 maart 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Y.(...) Z.(...) M.(...) N.(...), bent een vierentwintigjarige soenittische Afghaan van Tadzjiekse origine. U bent geboren in het dorp Qalai Naw in het district Mohammad Agha in de provincie Logar. Uw vader overleed een vijftal jaar geleden ten gevolge van diabetes. Uw moeder en uw broers verblijven nog in het district Mohammad Agha in de provincie Logar. U beëindigde de middelbare school en volgde een bijkomende opleiding elektriciteit van acht maanden. U werkte nadien bij verschillende bedrijven.

De problemen die ertoe geleid hebben dat u Afghanistan diende te verlaten hebben te maken met het werk dat u deed bij verschillende constructiebedrijven in uw thuisland. In het jaar 1387 (Afghaanse kalender, 2008-2009) werkte u zes maanden in het bouwbedrijf Toga Construction. Vanaf 1388 (2009-2010) tot tien saratan van het jaar 1390 (1 juli 2011) werkte u bij Akmal Afghan Logistics Company. Tussendoor deed u ook opdrachten voor Arman Electronic. U werkte mee in een project waarbij containers gemaakt werden voor het Afghaanse leger. Daarnaast was u ook betrokken bij opdrachten van de PRT in Logar, zoals de bouw van scholen en van het gebouw van de lokale overheid in Puli Alam. De reden waarom u Afghanistan verliet, was omdat er een dreigbrief van Hezbi-Islami naar Akmal Afghan Logistics Company, het bedrijf waarvoor u werkte, werd gestuurd waarin alle medewerkers met naam en regio vernoemd werden. Jullie zetten het werk verder. Tien dagen later, toen u samen met uw collega's van het werk naar huis terugkeerde, werden jullie gestopt door twee gewapende taliban op een motorfiets. De ingenieur en de chauffeur stapten uit om met hen te praten. U en uw collega S.(...) zagen jullie kans om te ontsnappen. De volgende dag, op tien saratan 1390 (1 juli 2011) verliet u Afghanistan. U arriveerde in België op 16 november 2011 waar u de volgende dag asiel aanvraagde.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw taskara, de taskara's van uw twee broers, een aanbevelingsbrief, een dreigbrief van Hezbi-Islami, een enveloppe, drie foto's, een visitekaartje van Arman Electronic, een pasje van Akmal Afghan Logistics Company en een pasje van Toga Construction voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

De problemen die geleid zouden hebben tot uw vertrek uit Afghanistan werden veroorzaakt door uw werk bij Akmal Afghan Logistics Company omdat jullie af en toe in opdracht van het leger werkten. Aan uw verklaringen over uw werk voor dit bedrijf kan echter geen geloof worden gehecht. Hierdoor worden ook de problemen, die rechtstreeks het gevolg zouden zijn van dit werk, ongeloofwaardig geacht.

In eerste instantie kan geen geloof worden gehecht aan uw werk voor Akmal Afghan Logistics Company. Zo is uw kennis over dit bedrijf erg beperkt. U verklaart dat Akmal Afghan Logistics Company in Pule Alam, de hoofdplaats van de provincie Logar, gelegen is. Een adres kan u niet geven omdat er volgens uw verklaringen in Logar geen straatnamen en huisnummers bestaan (CGVS p.4). Wanneer u verschillende keren gevraagd wordt een gedetailleerde beschrijving te geven van de plaats waar het bedrijf zich bevindt, beperkt uw uitleg zich tot de verklaring dat er langs beide zijden van de weg winkels gelegen zijn, dat je op een bepaald moment een bakkerij tegenkomt en vervolgens het bedrijf ziet, dat zich naast Farooq Company en tegenover Stanekzai Company bevindt (CGVS pp.4,5,6,7). Ook wanneer u erop gewezen wordt dat het haast onmogelijk is om aan de hand van deze beschrijving het bedrijf terug te vinden, slaagt u er niet in preciezere informatie te geven over de plaats waar het bedrijf, waarvoor u twee jaar werkte (CGVS p.4), gelegen is. U verklaart verder dat het niet mogelijk was om post naar dit bedrijf te sturen en dat alles via email verliep (CGVS p.5). U kent echter het emailadres niet (CGVS p.5). Afgezien van de eerste vier cijfers – die eigen zijn aan alle nummers van de operator Etisalat – kent u evenmin het telefoonnummer van Akmal Afghan Logistics Company (CGVS p.5) (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). U verklaart niet te weten of er klanten naar het kantoor in Pule Alam kwamen (CGVS p.7). Dat u slechts een arbeider in het bedrijf was, kan niet verklaren dat u niet preciezer kan uitleggen hoe iemand de weg naar uw kantoor kan terugvinden (CGVS p.6). Het biedt evenmin een verklaring voor het feit dat u er geen idee van heeft of klanten het kantoor bezochten of niet (CGVS p.7). Indien u ongeveer twee jaar voor dit bedrijf werkt, kan worden verondersteld dat u beter op de hoogte bent van de ligging van het kantoor van het bedrijf waar u werkte én van de manier waarop afspraken werden gemaakt tussen de klanten en

uw werkgever. Bovendien is het weinig aannemelijk dat een bedrijf, dat opdrachten uitvoert voor het leger, geen officieel adres heeft waarop het kan worden gecontacteerd. Tot slot dient er op te worden gewezen dat het CGVS over informatie beschikt waaruit blijkt dat een bedrijf met de naam Akmal Afghan Logistics Company én het logo dat op het certificaat dat u voorlegt terug te vinden is, in het vierde district van Kaboel gelegen is en niet in Pule Alam in de provincie Logar, zoals u verklaart (zie informatie die werd toegevoegd aan het administratieve dossier). Uit deze informatie blijkt verder nergens dat er sprake is van filialen in andere provincies. Deze informatie versterkt de conclusie dat er weinig geloof kan worden gehecht aan uw werk voor het bedrijf Akmal Afghan Logistics Company vanwege uw erg beperkte en vage verklaringen over de ligging en de werking van dit bedrijf.

Uw verklaringen over de opdrachten voor het leger waaraan u mee zou hebben gewerkt, zijn verder ook zo vaag en summier dat de ongeloofwaardigheid van uw activiteiten voor Akmal Afghan Logistics Company, die geleid zouden hebben tot uw problemen, verder onderuit wordt gehaald. U werkte gedurende anderhalve maand of twee maanden mee aan een project waarbij containers voorzien werden van elektriciteit en airconditioning voor het Afghaanse leger voor de checkpoint 337 (CGVS p.9). U kunt geen leveranciers noemen die materiaal leverde aan uw bedrijf om deze opdracht te volbrengen, behalve ene ingenieur E.(...) (CGVS p.10). U weet echter niet waar ingenieur E.(...) een afdeling had en u kunt geen verdere informatie over deze leverancier geven (CGVS p.10). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u niet duidelijk kunt zeggen voor welk bedrijf u welke opdracht uitvoerde. Ook nadat verschillende pogingen ondernomen worden om een overzicht te krijgen van uw loopbaan en de projecten waaraan u zou hebben meegewerkt, blijkt dit niet mogelijk te zijn vanwege uw verwarrende en vage verklaringen hieromtrent. U verklaart dat u meewerkte aan een containerproject in de checkpoint 337 van het Afghaanse leger en dat u eveneens in een PRT gewerkt heeft. Het is echter onduidelijk of u deze opdrachten deed toen u in dienst was van Toga Construction of Akmal Afghan Logistics Company. Enerzijds blijkt namelijk uit uw verklaringen dat u de opdrachten voor het Afghaanse leger en de PRT deed toen u in dienst was bij Toga Construction (CGVS p.11). Anderzijds geeft u aan dat u in de checkpoint 337 werkte toen u startte bij Akmal Afghan Logistics Company en dat u voor dit bedrijf eveneens in de PRT meewerkte aan opdrachten (CGVS pp.12,14). Ook zou u zes maanden in 1387 (2008) voor Toga Construction hebben gewerkt, terwijl u het project voor het Afghaanse leger situeert in 1388 (2009) (CGVS pp.12,13). Er kan van u verwacht worden dat u preciezer kan aangeven voor welk bedrijf u werkte toen u deze opdrachten voor het leger uitvoerde. Verder vermeldt u bouwprojecten in Pule Alam, maar kunt u niet zeggen wanneer deze projecten plaatsvonden, noch welk bedrijf dit contract van de PRT kreeg en jullie opdrachtgever was bij deze projecten (CGVS p.15). Wanneer gepoogd wordt meer informatie te verkrijgen over deze projecten waarvoor u werkte, geeft u zeer vage en algemene antwoorden waardoor de indruk ontstaat dat u deze vragen probeert te ontwijken (CGVS pp.15,16). Er dient verder ook te worden gewezen op de werkbadges die u voorlegt waarmee u volgens uw verklaringen de PRT en de checkpoint van het Afghaanse leger kon betreden (CGVS p.11). Uw verklaringen over de uitgebreide veiligheidsmaatregelen die werden genomen aan de ingang van de PRT of checkpoint (CGVS p.11) staan in schril contrast met de pasjes die u voorlegt die uw identiteit moesten bewijzen bij het betreden van deze beveiligde plaatsen. Deze pasjes zijn gemakkelijk na te bootsen met enig knip-en plakwerk. Uw foto is op beide pasjes onduidelijk, hetgeen de herkenning bij het binnengaan sterk bemoeilijkt. Op het pasje voor Toga Construction staat geen datum van geldigheid. Op het pasje voor Akmal Afghan Logistics Company staat een einddatum gemarkeerd, twee januari 2011, maar deze was reeds verlopen terwijl u verklaart dat het project in de PRT beëindigd werd in de maand saratan van 1390 (juni-juli 2011). Uw verklaring dat u met deze pasjes deze zwaarbeveiligde plaatsen van het leger kon binnengaan (CGVS p.13) ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk bij het leger.

U verklaart dat u en uw collega's door de taliban geïdoleerd werden vanwege het werk bij Akmal Afghan Logistics Company waar jullie af en toe in opdracht van het leger werkten. Aangezien er aan uw verklaringen over dit werk geen geloof kan worden gehecht, worden ook uw problemen met de taliban ongeloofwaardig geacht aangezien deze hier rechtstreeks het gevolg van zouden zijn.

U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara en de taskara's van uw broer hebben slechts betrekking op jullie identiteit en niet op uw asielrelaas. Aan de dreigbrief die u voorlegt kan slechts geloof worden gehecht indien deze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, hetgeen niet het geval is. De enveloppe heeft geen betrekking op

uw asielrelaas. De drie foto's die u voorlegt hebben geen bewijswaarde aangezien deze foto's bij eender welke gelegenheid konden genomen zijn en niets op deze foto's verwijst naar uw asielrelaas. De twee werkbadges kunnen, zoals eerder werd opgemerkt, niet overtuigen omdat zij mits eenvoudig knippen plakwerk gefabriceerd kunnen worden. Het visitekaartje van Arman Electronic bevestigt enkel dat u voor dit bedrijfje zou hebben gewerkt en heeft geen betrekking op uw werk in opdracht van het leger.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Hoewel u in oorsprong afkomstig bent uit het district Mohammad Agha in de provincie Logar, concludeert het CGVS dat u op basis van uw verklaringen een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel. Uw heeft uw middelbaar diploma behaald (CGVS p.23). U volgde een cursus elektriciteit en u heeft werkervaring als elektricien (DVZ vragenlijst CGVS p.1). Deze ervaring laat u toen om uw activiteiten verder te zetten en voor een inkomen te zorgen. Bovendien spreekt u beide landstalen, namelijk Dari en Pashtou, wat uw kansen op een goede integratie verhoogt (CGVS p.24). Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaringen over de bedreigingen van de taliban vanwege uw werk bij opdrachten van het leger en de PRT, hoeft u de taliban niet te vrezen. Vanuit het kader van een asiëldossier bekeken is er bijgevolg geen enkele reden waarom u niet naar Kaboel zou kunnen terugkeren.

Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier).

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bremmbommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld

in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, stelt verzoeker zich onmogelijk akkoord te kunnen verklaren met de motivering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij herhaalt dat hij zich genoodzaakt zag om Afghanistan te verlaten aangezien hij de Taliban vreest. Als bewijs hiervan bracht hij een dreigbrief bij van Hezbi-Islami waarin alle medewerkers van Akmal Afghan Logistics Company met naam en regio genoemd worden. Vervolgens onderneemt hij een poging om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), verwijst verzoeker naar zijn vluchtrelaas en de uiteenzetting onder het eerste middel. Hij meent dat in zijn hoofdte een reëel, zelfs verpersoonlijkt risico op ernstige schade weerhouden dient te worden en verzoekt dan ook om hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een afdruk van de homepage van de website van Akmal Afghan Logistics Company, een e-mail dd. 16 april 2013 van de heer N. A. en een aantal medische verslagen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn werk voor Akmal Afghan Logistics Company, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, zodat ook zijn problemen met de Taliban ongeloofwaardig worden geacht aangezien deze hier rechtstreeks het gevolg van zouden zijn, (ii) de door hem voorgelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen, zoals omstandig wordt uiteengezet en (iii) hij een veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.1. In zoverre verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes in zijn kennis over de ligging en de werking van het bedrijf Akmal Afghan Logistics Company tracht te vergoelijken, stellende dat het interview voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor hem een zenuwslopende ervaring was en dat hij zich ten gevolge van deze extra stress ten tijde van het interview essentiële informatie zoals het e-mailadres of de telefoonnummers niet meer kon herinneren, slaagt hij er niet in het minst in te overtuigen. De Raad benadrukt dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar toch van hem kan worden verwacht dat de essentie van het asielrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Bovendien brengt elk gehoorgesprek stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee ook rekening. In casu is er echter geen gegeven voorhanden dat stress of spanning verzoeker zouden verhinderd hebben om volledige, correcte en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Blijkens verzoekers verklaringen werd hij genoodzaakt zijn land van herkomst te ontvluchten omwille van problemen met de Taliban ten gevolge van zijn beweerde tewerkstelling voor Akmal Afghan Logistics Company. Deze tewerkstelling, die uiteraard direct verbonden is aan verzoekers dagelijks leven, is de kern van zijn relaas zodat mag worden verwacht dat hij zijn werk voor dit bedrijf middels duidelijke en coherente verklaringen aannemelijk kan maken, quod non in casu. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er zelfs niet in het adres van Akmal Afghan Logistics Company te noemen, noch een gedetailleerde beschrijving te geven van de plaats waar het bedrijf zich bevindt waarvoor hij gedurende twee jaar zou hebben gewerkt. Evenmin kan hij duiden of er al dan niet klanten naar het kantoor in Pule Alam kwamen. Een dergelijke gebrekkige kennis kan naar het oordeel van de

Raad bezwaarlijk worden verklaard door stress ten tijde van het gehoor. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift (p. 4) een telefoonnummer en een e-mailadres van Akmal Afghan Logistics Company opgeeft doch deze gegevens niet overeenstemmen met de informatie over dit bedrijf zoals vervat in het administratief dossier (adm. doss., landeninformatie stuk 23, 1) en verzoeker, blote beweringen buiten beschouwing gelaten, geen concrete en objectieve elementen bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt niet correct zou zijn. Hetzelfde geldt voor de stelling in het verzoekschrift als zou het bedrijf Akmal Afghan Logistics Company verschillende vestigingen hebben zodat het zeer plausibel is dat een van deze vestigingen gelokaliseerd is in het vierde district van Kabul, doch de vestiging in Pule Alam, waar hij werkte, het hoofdkantoor is.

Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers vage en summiere verklaringen over de opdrachten voor het leger waaraan hij mee zou hebben gewerkt de geloofwaardigheid van zijn activiteiten voor Akmal Afghan Logistics Company verder onderuit halen. Opnieuw betwist verzoeker de vastgestelde lacunes in zijn kennis en zijn onduidelijke verklaringen niet, doch hij tracht deze wederom te vergoelijken door erop te wijzen dat het interview van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een extra stressfactor inhoudt. De Raad herhaalt in dit verband dat stress niet kan worden aanvaard als afdoende verschoening voor verzoekers gebrekkige verklaringen. In de mate verzoeker nog aanhaalt dat het interview maar liefst vijf uur duurde zodat het voor zich spreekt dat hij na een tijd moe werd en niet meer helder kon nadenken en hij er bovendien op wijst dat hij ten tijde van het interview ziek was en koorts had, hetgeen verklaart waarom hij niet samenhangend antwoordde, overtuigt hij evenmin. De Raad stelt vast dat in de door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde medische attesten gewag wordt gemaakt van een maag-darmproblematiek. Hieruit kan echter op generlei wijze blijken dat verzoeker zich omwille van medische problemen niet kon concentreren of dat hij om deze reden niet in staat zou zijn geweest om duidelijke, volledige en coherente verklaringen af te leggen. Bovendien werd door verzoeker op geen enkel ogenblik tijdens het gehoor aangehaald dat hij door zijn ziekte op dat ogenblik moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten correct te herinneren of in de tijd te situeren. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt overigens dat het gehoor op normale wijze heeft plaatsgevonden. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan kan derhalve op geen enkele manier blijken dat verzoeker ten tijde van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omwille van medische redenen dan wel vermoeidheid niet in staat zou zijn geweest om zijn relaas op een volledige, volwaardige en geloofwaardige manier uiteen te zetten.

Waar verzoeker tot slot nog stelt dat hij niet in de mogelijkheid is om gedetailleerde uitleg te verschaffen over de projecten waaraan hij heeft meegewerkt omdat hij als elektricien slechts een werknemer was en hij maar zeer beperkte informatie van zijn overste kreeg en het bovendien zijn taak niet was om contacten met de leveranciers of de opdrachtgevers te onderhouden, slaagt hij er andermaal niet in een valabele verklaring te bieden voor zijn onduidelijke verklaringen ter zake. Zo nog kan worden aangenomen dat verzoeker niet volledig in detail kan treden omtrent de leveranciers van materialen en/of opdrachtgevers, acht de Raad niet in het minst plausibel dat zijn kennis hieromtrent nagenoeg onbestaande zou zijn. Daarnaast acht de Raad het onaanvaardbaar dat verzoeker niet duidelijk zijn loopbaan kan toelichten en niet kan verduidelijken voor welk bedrijf hij welke opdrachten uitvoerde. De uitleg in het verzoekschrift dat hij gedurende een bepaalde periode tegelijkertijd aan verscheidene projecten meewerkte, hetgeen verklaart waarom het voor verzoeker enorm moeilijk is om een gedetailleerd overzicht te geven van zijn loopbaan en de projecten waaraan hij zou meegewerkt hebben, is allerm minst ernstig en vermag dan ook niet afbreuk te doen aan de pertinente en draagkrachtige motivering van de bestreden beslissing waar wordt geoordeeld als volgt: *“Ook nadat verschillende pogingen ondernomen worden om een overzicht te krijgen van uw loopbaan en de projecten waaraan u zou hebben meegewerkt, blijkt dit niet mogelijk te zijn vanwege uw verwarrende en vage verklaringen hieromtrent. U verklaart dat u meewerkte aan een containerproject in de checkpoint 337 van het Afghaanse leger en dat u eveneens in een PRT gewerkt heeft. Het is echter onduidelijk of u deze opdrachten deed toen u in dienst was van Toga Construction of Akmal Afghan Logistics Company. Enerzijds blijkt namelijk uit uw verklaringen dat u de opdrachten voor het Afghaanse leger en de PRT deed toen u in dienst was bij Toga Construction (CGVS p.11). Anderzijds geeft u aan dat u in de checkpoint 337 werkte toen u startte bij Akmal Afghan Logistics Company en dat u voor dit bedrijf eveneens in de PRT meewerkte aan opdrachten (CGVS pp.12,14). Ook zou u zes maanden in 1387 (2008) voor Toga Construction hebben gewerkt, terwijl u het project voor het Afghaanse leger situeert in 1388 (2009) (CGVS pp.12,13). Er kan van u verwacht worden dat u preciezer kan aangeven voor welk bedrijf u werkte toen u deze opdrachten voor het leger uitvoerde. Verder vermeldt u bouwprojecten in Pule Alam, maar kunt u niet zeggen wanneer deze projecten plaatsvonden, noch welk bedrijf dit contract*

van de PRT kreeg en jullie opdrachtgever was bij deze projecten (CGVS p.15). Wanneer gepoogd wordt meer informatie te verkrijgen over deze projecten waarvoor u werkte, geeft u zeer vage en algemene antwoorden waardoor de indruk ontstaat dat u deze vragen probeert te ontwijken (CGVS pp.15,16). Er dient verder ook te worden gewezen op de werkbadges die u voorlegt waarmee u volgens uw verklaringen de PRT en de checkpoint van het Afghaanse leger kon betreden (CGVS p.11). Uw verklaringen over de uitgebreide veiligheidsmaatregelen die werden genomen aan de ingang van de PRT of checkpoint (CGVS p.11) staan in schril contrast met de pasjes die u voorlegt die uw identiteit moesten bewijzen bij het betreden van deze beveiligde plaatsen. Deze pasjes zijn gemakkelijk na te bootsen met enig knip-en plakwerk. Uw foto is op beide pasjes onduidelijk, hetgeen de herkenning bij het binnengaan sterk bemoeilijkt. Op het pasje voor Toga Construction staat geen datum van geldigheid. Op het pasje voor Akmal Afghan Logistics Company staat een einddatum gemarkeerd, twee januari 2011, maar deze was reeds verlopen terwijl u verklaart dat het project in de PRT beëindigd werd in de maand saratan van 1390 (juni-juli 2011). Uw verklaring dat u met deze pasjes deze zwaarbeveiligde plaatsen van het leger kon binnengaan (CGVS p.13) ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw werk bij het leger.”

De Raad besluit dat de elementen die betrekking hebben op verzoekers tewerkstelling gedurende 2 jaar, waaronder de plaats van het kantoor, zozeer verbonden is met zijn persoon en zijn dagelijkse activiteiten dat het niet aannemelijk is dat hij daarover geen duidelijke en geloofwaardige verklaringen kan afleggen.

2.5.2. De door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde stukken zijn niet van dien aard dat zij de geloofwaardigheid van zijn beweerde tewerkstelling bij Akmal Afghan Logistics Company kunnen herstellen.

De e-mail van de heer N. A., die een ex-collega van verzoeker zou zijn, kan bezwaarlijk als objectief bewijs worden aanvaard. Een dergelijk niet-officieel stuk, dat overigens door eender wie kan geschreven zijn, kan immers slechts op betekenisvolle wijze bijdragen aan de bewijsvoering indien het samengaat met een geloofwaardig relaas, quod non in casu.

Met betrekking tot de afdruk van de “homepage van de website” van Akmal Afghan Logistics Company, dient te worden opgemerkt dat in deze Engelstalige tekst diverse ernstige spellingsfouten kunnen worden vastgesteld (“fainance manager”, “constraction engineer”, “electritition”), tot zelfs in de naam van het bedrijf toe (“Akmal Afghan Logistices Company”). Het gedeelte waar de stafmedewerkers worden vermeld en dat volgens verzoeker bewijst dat hij wel degelijk als elektricien heeft gewerkt voor Akmal Afghan Logistics Company, werd opgemaakt in een andere stijl en lettertype dan de rest van het document zodat de Raad zich niet van de indruk kan ontdoen dat deze gegevens gemanipuleerd werden. Meer nog, het lijkt de Raad ongeloofwaardig dat een bedrijf dat voor de vijand van de Taliban zou werken, zoals het Afghaanse leger en de Amerikanen, en waarvan het personeel wordt gevisieerd in een voor iedereen toegankelijke blog of website de respectievelijke functies met de namen zou publiceren. Bovendien betreft het, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, geen website doch een blog, gehost door blogfa – een gratis Perzische weblog service – zodat de informatie in kwestie door om het even wie online kan zijn geplaatst. Om deze redenen hecht de Raad niet de minste bewijswaarde aan de door verzoeker bijgebrachte afdruk.

De Raad stelt vast dat in voorliggend verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde aanbevelingsbrief vermeldt dat verzoeker werkzaam was voor Akmal Afghan Logistics Company van maart 2009 tot juni 2011, terwijl uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat dit bedrijf pas werd opgericht in februari 2010. Dienvolgens wordt ook aan deze aanbevelingsbrief geen bewijswaarde verleend.

2.5.3. Aangezien om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden tewerkstelling voor Akmal Afghan Logistics Company, kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde problemen met de Taliban die hier rechtstreeks het gevolg van zouden zijn.

2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend worden weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.7.2. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker zich aan de veiligheidssituatie in het district Mohammad Agha in de provincie Logar kan onttrekken door zich te vestigen in de stad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier actueel voor burgers geen

reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie en voert aan dat de situatie in Kabul nog steeds problematisch is en dat bij incidenten en aanslagen ook zuiver civiele doelen aangevallen worden. Ter staving van zijn betoog verwijst hij naar reisadviezen van zowel de Belgische als de Nederlandse overheid. Tevens refereert verzoeker aan de drie grote aanslagen die er in de eerste helft van 2012 zijn geweest in de provincie Kabul, waarvan twee in de hoofdstad. Deze aanslagen werden telkens door de Taliban opgeëist. Verzoeker acht het dan ook onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing stelt dat hij een veilig en redelijk vestigingssalternatief zou hebben in de stad Kabul.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de door verzoeker bijgebrachte informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het district Surobi blijven internationale (Franse) troepen actief. In de SRB wordt ook omschrijven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggefallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op "high profile" doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar Jalalabad en de luchthaven, en in de wijk Wazir Akbar. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag en het patroon is dat de Taliban duidelijk in de eerste plaats hoge overheidsdiensten, Afghaanse en internationale militairen en hotels waar Westerlingen verblijven, viseert. Het geweld is dus voor het overgrote deel "targetted" (SRB p. 7-9).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen bepaalde risicogroepen (waaronder politie, leger, hoge regeringsfunctionarissen, en buitenlanders). Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Uit de door verzoeker in voorliggend verzoekschrift aangehaalde informatie kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Er wordt weliswaar melding gemaakt van diverse aanslagen waarbij ook burgerslachtoffers vielen doch

hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Verzoeker brengt derhalve geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Dienvolgens wordt bovenstaande analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voor het overige brengt verzoeker, die voldoende initiatiefrijk is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, geen overtuigende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die naast het Pashtou ook het Dari machtig is, die een cursus elektriciteit volgde en die werkervaring heeft als elektricien, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul. Ook met de loutere verwijzing naar de algemene situatie van IDP's in Kabul en de stelling dat de toegang tot werk en betaalbaar wonen een groot probleem vormen in een grootstad, toont verzoeker niet aan dat hij persoonlijk een dergelijk risico loopt. Dit moet immers steeds in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het EHRM in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

In acht genomen wat voorafgaat en rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Kabul vestigt. Dit klemmt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de Taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is derhalve niet dienend.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat zijn moeder, zijn boers en zijn vrienden nog in het district Mohammad Agha in de provincie Logar verblijven zodat hij bij terugkeer naar Kabul er helemaal alleen zou voor staan, wijst de Raad erop dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS